

fige, at den og den Station er saa vigtig, at der bør gives højere Løn der, og den af mindre Betydning og derfor egnet til at lønnes lavere; thi Forholdene kunne i Tidens Løb medføre Forandringer, saa at en Station, der til en Tid er af liden Betydning, senere er af større Vigtighed. Det er imidlertid som sagt muligt, at slige Vanskeligheder lade sig overvinde og almindelige Lønningsregler sig give. Men hvad jeg aldeles bestemt maa udtale mig imod, er, at det ved Lov fastsættes, hvilket Antal Funktionærer, der skal ansættes ved Jernbanerne. Det vilde dog være aldeles umuligt, om det, naar der blev mere at bestille ved en Station, saa at der maatte ansættes 1 eller 2 Dragere mere, eller naar der, paa Grund af at der indførtes et nyt Tog, nødvendig maatte antages et Par Konduktører, eller der, fordi der blev et nyt Led, blev at ansætte en ny Ledvogter, ikke var muligt at gjøre dette, før man fik en særlig Lov om Ansættelse af denne Ledvogter, disse Konduktører eller disse Dragere ved den og den Station. En Lov om Ansættelse af en Drager ved en Station! det forekommer mig dog virkelig klart, at det ikke kan være Gjenstand for en Lov. Medens andre Institutioner snart faae deres bestemte Ordning, om de end lidt efter lidt mulig udvikles Noget, er en Institution som Jernbanevæsenet efter sin Natur under stadig Udvikling; der vil jævnlig blive Spørgsmaal om nye Funktionærer, nye Poster, og skal man ikke hævde Jernbandriften, maa man ganske bestemt lade Administrationen have frie Hænder til at afgjøre de herhenhørende Spørgsmaal. Jeg skal dernæst henvise til § 6, Bestemmelsen om, at der ved Finantsloven skal fastsættes Regler for Tægtregulativer og Befordringsreglementer. Der staar ganske vist ikke, at Tægtregulativerne og Befordringsreglementerne skulle fastsættes ved Lov, der staar: Reglerne for disse Reglementer; men det forekommer mig, at der ikke kan være Tale om at binde disse Regler til en Lov, Enten bliver Forholdet det, at Reglerne for, at Administrationen kan have de fornødne frie Hænder, maa affattes vagt og ubestemt, og saa er en Lovregel om dem værdiløs, eller ogsaa give de en bestemt og detailleret Retsforhold, men de blive da utilbørligt generende for Administrationen. Jeg kan ikke skjønne andet, end at det vil være aldeles forkert at binde Administrationen paa dette Omraade, hvor det netop, ligesom paa alle andre industrielle Omraader, gælder om at den, der har Ansvaret, ogsaa har frie Hænder. Dette maa nu imidlertid forholde sig, som det vil, jeg anser disse Punkter for uantagelige,

andre ærede Medlemmer anse maaske andre Punkter for uantagelige. Selv affet fra slige Spørgsmaal, er det klart, at som Lovforslaget foreligger, kan det ikke accepteres af dette Thing, for det Første, fordi det udflyder det Væsentlige til senere Love, for det Andet, fordi det knytter en hel Del Bestemmelser til en Vedtagelse paa Finantsloven. Jeg skal nu tillade mig at gjøre opmærksom paa en Ting ved dette Lovforslag, som jeg ikke vil kalde en Mærkelighed, men som i alt Fald er en Ting, der er værd at lægge Mærke til, nemlig, at dette Lovforslag indkom i det andet Thing den 27de Oktober og først til dette Thing den 19de Mai. Det er altsaa paa 8 Dage nær 7 Maanedes, i hvilke det har været i det andet Thing. Det forekommer mig, at det nok kunde være gaet hurtigere gennem det andet Thing, navnlig naar vi tage Hensyn til, hvad der er Resultatet af Behandlingen i samme. Ja, hvis det andet Thing havde bestræbt sig med de Punkter, som det har henvist til senere Love, kunde man sige, at det var saa vanskeligt et Anliggende, at det trængte til en længere Tids Behandling, skjøndt 7 Maanedes synes mig lidt vel stift. Men naar Folkethinget ikke har gjort Andet end at vedtage nogle af Regjeringens Bestemmelser og henvise Resten til Afgjørelse ved senere Love, saa er det ganske vist mærkeligt, at det først kommer ind i dette Thing i 8de Maaned af Samlingen, et Tidspunkt, hvor man jo maa vente, at Samlingen kan blive sluttet hver Dag. I hvert Tilfælde kan man anse det som givet, at det ikke vil lykkes at føre dette Lovforslag til endelig Afslutning i denne Samling. Der kan jo ikke være nogen Tvivl om, at Landsthinget maatte foretage væsentlige Forandringer i Lovforslaget, og for at kunne gjøre dette maatte nedlægge Udvalg, og efter at have omdannet Lovslaget sende det tilbage til Folkethinget, hvorfra det da mulig atter vilde komme tilbage hertil. Naar der saa tillige tages i Betragtning, at det ikke blot er Meningsforskjellen imellem de to Thing, som det dreier sig om, men, som Forhandlingerne i det andet Thing udvise, at Folkethinget og Regjeringen heller ikke have kunnet blive enige, saa tror jeg nok at kunne sige, at det ikke vil være muligt i denne Samling at bringe Lovforslaget til Ende. Men saa er der heller ikke nogen Grund for dette Thing til nu i den ellevte Time at syse med dette Lovforslag. Derfor mener jeg, at dette Thing i Stedet for at spille sin Tid paa en frugtesløs Behandling, bør slutte Sagen med en Dagsorden. Det kan man gjøre saa meget friere, som Forholdet ingenlunde er det, at vi her ere inde